

NYTT OM ÅSKEKÄRRSBÅTEN

Det egendomliga i att Sveriges enda vikingafartyg ända sedan fyndet gjordes hamnat i ett undanskynt magasin och mer eller mindre glömts bort av andra än specialister skall här inte mer än nämnas, även om upptäckten av rätta förhållandet åtminstone för red avsatt diverse tryckta vredesutbrott(red).

Åskekärrsskeppet upptäcktes av en slump vid dikesgrävning 1933. Fyndplatsen är belägen några mil norr om Göteborg i anslutning till Göta älv. Fyndet väckte naturligtvis stor uppmärksamhet, en utgrävning företogs och de bevarade trädelarna konserverades vid Göteborgs museum.

Åskekärrsskeppet tycks ha varit ett bruksskepp som när det så småningom övergavs vid älvstranden, sakta sjönk ned i dyn. Hela skeppet är dock inte bevarat, bland annat saknas de båda stävpartierna. Typologiskt och pollenanalytiskt har åldern bestämts till äldre vikingatid, ca 800 e Kr(även C-14: 830 e Kr red anm).

Efter framtagningen 1933 har skeppet dels varit utställt, dels magasinerat i Göteborg. För drygt ett år sedan hölls ett symposium om skeppet, vilket har lett fram till en rekonstruktionsmodell i skala 1:10, som inom kort skall ställas ut i arkeologiska museets lokaler.

Tillsammans med den danska konservatorn Kirsten Jespersen har undertecknad och Jan Erik Sjöberg från Göteborgs arkeologiska museum undersökt de bevarade delarna från skeppet. Det visar sig att merparten konserverats med linolja, samt ett tjugotal mindre delar med alunmetoden. Eftersom trädelarna är mycket torra och spröda, framträder behovet av en insats för att rädda skeppet.

Arbetet skall utföras i två etapper, dokumentation och stabilisering. Dokumentationen skall utföras i skala 1:1 på så sätt att originalen lägges under en tjock plexiglasskiva på vilken en tunn plastfilm sättes fast. Sett rakt uppifrån kan man så teckna av profiler och detaljer. Med denna metod ges också plats för ett skriftligt förtydligande av gjorda iakttagelser, en klar fördel jämfört med en enbart fotografisk dokumentation.

Stabiliseringens syfte är att hindra sönderfallet av smådelar från träet. I nuvarande skick skadas träet nästan ovillkorligen vid varje förflyttning, främst faller de lösa delarna vid kanterna av. Stabiliseringen skall utföras genom påpensling av en vaxmassa under värme, vilket ger ett mycket gott resultat.

Det är också nödvändigt att företaga en omkonservering av hela det alunkonserverade materialet. Detta sker med urlakning i dest vatten varefter en polyglykolkonservering tar vid.

Hela detta projekt har ännu ej påbörjats i full skala utan befinner sig ännu på laboratorie- och planeringsstadiet. Förhoppningen är dock att projektet kan påbörjas snarast möjligt.

Konservator Lars E Olsson
Göteborgs arkeologiska museum